

[Weikop.]

bladet“. Det var mig, der sagde, at jeg syntes, bladet var noget ensidigt. Jeg kan godt forstå, at den højtærede minister ikke synes det, og jeg kan selvfølgelig ikke bebrejde den højtærede minister, at ministeren tillægger, hvad der står i „Andelsbladet“, stor betydning. Det skal jeg naturligvis ikke finde på at kritisere. Men det er jo egentlig ganske ejendommeligt, at „Andelsbladet“ kan føres i marken i denne sag for regeringens synspunkter, men når Håndværksrådet, Industrirådet, Provins-handelskammeret, Grosserer-Societetets Komité og Butikshandelens Fællesråd retter en henvendelse, er det, ligesom det slet ikke går ind i den højtærede ministers overvejelser, hvad så betydende organisationer skriver. Jeg synes dog, det var værd også at komme ind på de synspunkter, som vore store, betydende organisationer fremsætter, når man drager frem, hvad der står i „Andelsbladet“.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) spurgte mig, om jeg ville bebrejde nogen, at der var sket en forøget bilimport, og det ærede medlem sagde, at det var under pres fra salen til højre, det skete. Ja, men mon det ærede medlem ikke, hvis han tænker over det, kan huske lidt om, hvor det stærkeste pres kom fra? Det kom ikke fra højre side i salen. Men lad det nu være. Jeg synes, det er helt udmærket, at der er så stor import som muligt, så stor som betalingsbalancen tilsiger, men det, jeg påviste ved mine udtalelser, og som jeg tror det ærede medlem vil kunne forstå, var, at der var en så betydelig forskel på forholdene i 1951 og i 1956, at vi dengang kun kunne importere for 80 mill. kr. biler, og nu kan der importeres for over 500 mill. kr.

Aksel Larsen: Jeg bekender, at jeg har lidt vanskeligt ved at forstå det meget langstrakte og meget voldsomme slagsmål, der foregår her i salen mellem tilhængerne af de reviderede forslag og modstanderne af, at der overhovedet sker noget. Jeg forstår

det ikke, fordi jeg ikke kan se, at det, der foreligger fra udvalgsflertallet, er af så væsentlig eller indgribende betydning, at det er sådan et slagsmål værd. Men det kan naturligvis være min egen skyld, og jeg kan kun konstatere, at jeg ikke kan forstå det.

Til det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) vil jeg sige, at det er muligt, jeg har i sinde at drive agitation med mine standpunkter. Hver gang kommunisterne fremlægger et standpunkt, får vi at høre fra regeringspartiet, at vi agter at drive agitation. Hvis vi driver agitation, er det noget uartigt, noget urenligt, men hvis socialdemokratiet gør det, er det derimod noget yderst sagligt og prisværdigt. Sådan er det nu engang, sådan er, om jeg så må sige, naturlovene her i tinget, og dem kan vi naturligvis ikke ændre. Jeg har imidlertid ikke taget mit standpunkt med henblik på, hvilken agitation der kan drives på det, men jeg er nødt til at sige, at her sprang regeringen op som en løve og faldt ned som et noget andet dyr, da den forkyndte, at ganske vist begår vi uret mod arbejderne, men så skal de til gengæld få et prisstop.

Så kommer regeringen med noget, der skal forestille et prisstopforslag; og det, vi stilles overfor i dag, er det lidet, der blev ud af det. Vi har ellers fået at vide i det, som altså ikke er agitation, men saglighed, at arbejderne måtte finde sig i indgrebet i konflikten, fordi det var så uhyre vigtigt at bevare den nuværende regering på grund af dens storstillede reformprogram, som kun ville blive gennemført, hvis den blev siddende. Her har vi en del af det storstillede reformprogram, og jeg overdriver vist ikke, når jeg siger — selvom jeg ikke har været medlem af udvalget — at såsnart lovforslagene kom til udvalgsbehandling, opgav regeringen og dens partifæller uden sværds slag de forslag, man havde fremsat, og fandt sig i, at det blev det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, der kom til at skrive, hvad der havde udsigt til at blive lov. Men lad det nu være.